
Minneord

OSS IMELLOM

GURI RØRTVEIT

STONE SMITH-SIVERTSEN

IVAR SJAASTAD

HELGA SANNER

RANDI BRENDBEKKEN

STONE NORBY BJØRGO

Enbjørg, vår kjære, flotte venninne og kollega, døde 29. mars 2008, bare 43 år gammel. Hun vokste opp og studerte medisin i Bergen, for så å flytte til Vesterålen der hun hadde turnustjenesten. Etter turnus ble hun i Vesterålen – i et landskap som hun ble glad i og med mennesker som hun følte fellesskap med. Med i venneflokken var også Geir som var kommunelege i Øksnes. De fant tonen og ble kjærester. Etter noen år flyttet familien først til Bergen og så til Geirs hjemby, Tønsberg, der de slo rot.

Enbjørg var samfunnsengasjert alt fra hun var ganske ung og arbeidet aktivt i organisasjoner som Amnesty International og Leger mot atomvåpen. Hun koblet ofte solidaritetsarbeid med utferdstrang. En periode jobbet hun på kaffebrigade i Nicaragua og deltok på flere internasjonale kongresser for Leger mot atomvåpen. Hennes solidaritetsholdning var også en viktig årsak til at hun valgte legeyrket. Hun prøvde ut forskjellige spesialiteter til hun fant «sin» vei: barne- og ungdomspsykiatri. Like før hun ble syk startet hun i ny jobb som avdelingsoverlege ved Barne- og ungdomspsykiatrisk avdeling i Tønsberg.

Enbjørg følte seg hjemme i barnepsykiatrien. Hun fikk anledning til å bruke sin varme omtanke for andre i tillegg til sin kreativitet og faglige tyngde i arbeidet med å hjelpe en sårbar gruppe.

Vi ble kjent med Enbjørg som medstudenter og faglige kolleger, men først og fremst som venner. Enbjørg var alltid der for den som trengte henne; hun kunne lytte med innlevelse. Ordtaket «stille vann har dypest grunn» passer godt for å beskrive henne, og hun hadde stor glede av yoga og meditasjon. Hun hadde mange talenter, kunstneriske evner, og en boblende, underfundig humor. Humoren forsvant på ingen måte etter at hun ble syk. I en tekstmelding skrev hun: «Nå sitter jeg her og drikker kontrastvæske – håper du har noe bedre på menyen!»

Det var tungt for Enbjørg å få kreftdiagnosen for litt over et år siden. Hun syntes livet hadde funnet sin form med kjærlig mann, tre høyt elskede barn og en god balanse mellom en jobb hun trivdes med og en fritid som hun fylte med mening og glede. Hun møtte sykdommen med stor kraft og vilje til å leve, også etter at det ble klart at den hadde spredt seg. Vi som fikk følge henne og familien tett i denne tøffe perioden, lærte mye av henne, både som mennesker og som leger. I alt det vanskelige var det godt å se hvordan hun og Geir taklet alle utfordringer i et tett fellesskap. Hun ville så gjerne få mer tid med familien, men nå er Geir alene om ansvaret for Sunniva, Sondre og Aurora. Vi vil være der for dem, men savnet av Enbjørg er stort.

Takk for at vi fikk oppleve ditt vennskap.

Publisert: 15. mai 2008. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.